

Добритѣ и лошитѣ мисли.

23-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)

26. III. 1924 ГОД. — СОФИЯ



ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сарафову № 21.

Добрите и лошите мисли.

23-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
26. III. 1924 ГОД. — СОФИЯ.



ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21.

Добрите и лошите мисли.

(Мълчание 20 минути).

Мълчанието въ природата е процесъ за събиране енергии. Има три вида мълчание. Едни мълчатъ — говорятъ, другитъ мълчатъ — разсждаватъ и третото мълчание, азъ наричамъ Божествено, когато човѣкъ само възприема—нито говори, нито разсждава. Не мислете, че разсждението е нѣщо лошо; то е най-високото нѣщо въ човѣшкия животъ, но въ Божественния животъ то е начало на знанието, то е физическата страна. Най-висшето у човѣка е най-нисше у Бога, а най-нисшето у Бога е най-висше у човѣка. Това сж контрасти. Малцина сж ония, които разбиратъ контраститъ. Запримѣрь, вземете такъвъ единъ контрастъ. Поегътъ казва: Вънъ бѣше зима студена, снѣгъ се сипеше на парцали, нощта бѣше тъмна, бурна, а въ малката кжщица свѣщица блѣда едва мъждѣй“. Какво ви интересува днесъ, че зимата била студена, че нощта била тъмна, облачна, че снѣгъ се сипи на парцали? Въ това изречение на поета има

едно математическо изложение на факти, което може да се тури въ хиляди форми. Отъ него може да се образува извѣстенъ ритъмъ, но това сж само гoli факти. „Беше зима студена“. Поетътъ описва една далечна епоха на живота. Ако той би описалъ живота такъвъ, какъвто си е, духовнитъ хора бѣха му се скарали, бѣха го наругали. Когато той е писалъ тази поезия, духовнитъ хора сж били лоши. Слѣдователно, той казва въ прикрита форма: „Бѣше зима студена“. Значи, животътъ на хората бѣше студенъ. Всѣки билъ затворень въ себе си, всѣки живѣлъ единъ егоистичень животъ. Той не казва, че хората сж лоши но казва: „Бѣше зима студена“. И онзи, който разбира езика на поета, ще разбере и смисъла, който е вложилъ въ поезията си. Нощта е била тъмна. Значи хората много малко сж разсждавали. Тъмнина имало въ човѣшкитъ умове. Бурята пѣкъ показва, че хората сж обичали да се каратъ помежду си. Запалената свѣщъ въ малката кѣщица показва нѣкой човѣкъ, който се е сгушилъ и си мисли, какъ ще прѣкарамъ този животъ?

Сега нѣкой ще пита: какъвъ е езикътъ на поета? Нѣкои поети обичатъ да описватъ зимата. Тѣ сж майстори въ това. То е навикъ останалъ отъ миналитъ, далечни епохи, прѣзъ които сж живѣли. Тѣ

описватъ много хубаво зимата. Нѣкои поети пѣкъ описватъ полето. Тия поети сж живѣли въ епохи, когато хората сж били добри. Нѣкои възпѣватъ птичкитъ, пѣснитъ, любовта. Това показва, че тогава животътъ на хората не е билъ като този на животнитъ. Слѣдователно, въ поезията имаме дзѣ фази: едната наречена минйорна поезия, когато човѣкъ се скрилъ въ себе си, окайва се, че се е родилъ въ такива лоши врѣмена. Другата — мажорна, експансивна, когато човѣкъ казва: струва да се живѣе! И тъй, туй, което е ставало нѣкога въ живота, става и сега. Вие казвате: какво е било далечното минало на човѣчеството? Всѣки единъ отъ васъ по настоящето може да разгледа и проучи, какви сж били тѣзи далечни епохи. Да кажемъ, че единъ день вие имате разположение на светия, готовъ сте съ сърцето си да обгърнете цѣлия свѣтъ, да помагате на всички, да правите благодѣния, да се жертвувате за народа си, проектирате планове за подигане на бѣднитъ и т. н. Но изведнѣжъ, въ единъ моментъ всичката поезия се прѣсича. настава тъмна нощъ, въ васъ се заражда бурно състояние. Започвате да гледате на хората като на дяволи. Започвате да се съмнѣвате въ Бога, въ себе си; искате, ако ви е възможно, да отсѣчете главитъ на всичкитъ хора, да унищожите цѣлия свѣтъ.

Питамъ. отъ гдѣ дойде това нѣщо? Коя е причината, че се смѣнятъ тия състояния? Всички вие, горѣ-долѣ сте изживѣли по нѣкой пѣтъ такива състояния. Това сѣ атактистични архиви.

Азъ ще ви кажа единъ фактъ, отъ който трѣбва да се пазятъ всички ученици. Всичко което човѣкъ помисли е вѣрно и то става нѣкъдѣ; всичко, което отрича е вѣрно и става нѣкъдѣ (Ще кажете: че какъ тъй? Азъ ще ви докажа. Вие сте честенъ, почтенъ човѣкъ. Прѣдставете си, че нѣкоя каса има торби съ пари и вие като ги видите, мине ви мисълта: я да взема азъ тия пари съ торбата! Послѣ си казвате: не, това не е благородно. Въ дадениятъ моментъ, обаче когато вие помислите това, нѣкой вече върши тая работа. Ти само го помисляшъ, а другъ го върши нѣкъдѣ въ свѣта: взелъ торбата съ парирѣ и я носи. Послѣ, мине ти мисълта: да ги скрия поне нѣкъдѣ. Ти помислишъ, но се откажешъ, а този, който е открадналъ паритѣ, крие вече торбата. Туй, което вие сте намислили, другъ го върши. Послѣ вие казвате: е, да стана богатъ човѣкъ! Когато изказвате желание да станете богатъ, въ дадения моментъ, нѣкому дѣдото умрѣлъ и му пишатъ, че му се падатъ 10 милиона лева наслѣдство. Ти мислишъ да станешъ богатъ, а другъ нѣкой, комуто дѣдото умрѣлъ

и оставилъ наслѣдство, получава паритѣ. Искашъ да ударишъ нѣкого, но не го направляшъ; другъ вече бие нѣкого. Всѣко нѣщо, което въ дадения моментъ мислите, е вѣрно. Дойде ви нѣкоя мисълъ. Спрете се въ себе си и кажете: то е станало вече. Дойде ви въ ума мисълта да направитѣ нѣкъдѣ училище, но нѣмате достатъчно средства. Нѣкой вече го е направилъ. Въ Англия, въ Америка, или другадѣ, това училище е направено вече. Това е по отношение на всички материални работи. Въ другитѣ свѣтове това нѣщо става по отношение на духовнитѣ работи. Замислите да подигнете нѣкой народъ. Нѣкой ангелъ, или нѣкой светия е турилъ вече този проектъ въ дѣйствиe. Всичко, каквото мислите, става. На туй основание ние казваме: слънцето грѣе заради мене. Защо? Господъ, който е направилъ слънцето, като го види чрѣзъ мене, казва: азъ направихъ това слънце. И азъ казвамъ: азъ го направихъ. Да кажа, че не съмъ го направилъ, то значи да отричамъ реалността на нѣщата. Ти разсждавашъ като човѣкъ, като материално същество, като отдѣлна личностъ, а не като същество, което е свързано съ Бога. „Азъ го направихъ вътрѣ въ тебе“ говори Господъ. Господъ каже: азъ направихъ слънцето. Ти ще кажешъ: слънцето грѣе за мене. То е хубавото. това е правиятъ

отговоръ. Затова Богъ е направилъ слънцето, да грѣе заради тебе. Излизашъ денемъ и казвашъ: обича ли ме Господъ? Този е най-глупавиятъ въпросъ. Щомъ те грѣе слънцето, Той те обича. Господъ казва: азъ направихъ туй слънце да грѣе заради тебе. И тъй, въ живота си всѣкога трѣбва да намѣрите най-правата мисль. Ако чуешъ въ себе си мисльта: вселената азъ я създадохъ — ще знаете, че това е гласътъ на Бога, гласътъ на Духа Божий. Който говори. Тогава ти ще кажешъ: заради мене Господи. То е изяснение. Богъ заради тебе е направилъ тази вселена. Ти ще го потвърдишъ. Сега ще дойдатъ философитъ, ще ти казватъ: ами, заради тебе Господъ ще мисли, заради тебъ, малкото човѣче! Този философъ, който разсѣждава така е отъ рода на бръмбаритъ. Той е бръмбарче. Въ него нѣма никаква философия, никакво разбиране. Въ дадения моментъ, щомъ кажешъ, че тази вселена е направена заради тебе, ще почувствуващъ една радостъ въ душата си. Нѣма да кажешъ: азъ направихъ вселената. Тя не е твоя, но ще знаешъ, че Богъ говори, а твоятъ духъ ти казва, че е направена заради тебе. Господъ казва: „Азъ направихъ слънцето.“ — То грѣе заради мене. „Азъ направихъ земята.“ — Заради мене. Господъ казва: „Азъ създадохъ

дърветата.“ — Плодозетъ имъ сж заради мене. „Азъ напредихъ водата.“ — Заради мене, азъ да пия. Ако разсѣждате по този начинъ, вашата меланхолия ще изчезне. Меланхолията, която иде, произтича отъ личнитъ чувства на човѣка. Вие сте били божество, нѣкой виденъ ангелъ въ небето, заповѣждали сте на цѣла слънчева система, но единъ день Господъ заповѣда: вземете този крилатъ ангелъ и го пратете на земята като обикновенъ човѣкъ. И вие слизате на земята не министъръ на България, но като единъ простъ слуга нѣкъдѣ — седите и въздишате. Вие, като ангелъ, знаете своето високо произхождение. Ще научите ли нѣщо на земята? — Ще научитъ единъ великъ законъ — ще намѣрите противоположния полюсъ на живота.

Сега и вие, които сте слѣзли до дъното на живота, ще намѣрите противоположния полюсъ. Отъ тамъ започва вашето възлизане. Ще се върнете пакъ при Бога, но съ една придобита опитностъ. Мнозина, не само между васъ, но и между цѣлия свѣтъ очакватъ благословението по единъ материяленъ начинъ. Азъ казвамъ: не очаквайте подаяния отъвън. Ученикътъ на окултната школа трѣбва да има една основна идея, самъ да работи. То е смисълътъ. Какво ще ми даватъ завѣщание. Азъ казвамъ тъй: сега ще

се разговаряме по слѣдния начинъ. Земята е моя, защото азъ живѣя на нея. Казватъ: видишъ ли този богатъ човѣкъ, каква хубава къща ималъ — Тя е моя, азъ му я дадохъ да живѣе подъ наемъ. Минавамъ покрай нѣкой богатъ търговецъ съ 10 милиона лева. „Видишъ ли колко е богатъ?“ — Азъ му дадохъ паритѣ. Срѣщнешъ нѣкой виденъ професоръ. Кажу азъ го назначихъ Той сега се занимава съ наука, нека се порадва. Азъ го похвалявамъ, отличенъ професоръ е. Тѣй ще разсѣждавате. Само на себе си ще разправяте тѣй. Това е интименъ разговоръ. Щомъ отидешъ да разправяшъ това нѣщо на хората, ще минешъ за ненормаленъ. Това е правиятъ разговоръ. Ще се радвашъ, че този, когото си назначилъ за професоръ, успѣва. За него всички ученици се радватъ. Отъ дѣто минешъ, кажи: хубаво е нареденъ свѣтътъ! Само така ще бѣдешъ щастливъ. Сега, понеже не разсѣждавате така, казвате: вижъ Господь, какво благо е далъ на този, а на менъ не е далъ нищо; азъ ли съмъ най-големиятъ грѣшникъ? — Не, ти си отъ философитѣ на брѣмбаритѣ. По добръ е да разсѣждавате по първия начинъ и да се радвате на чуждото благо, отколкото по втория начинъ. Защо? Защото нѣма по-лошо нѣщо отъ това, когато имашъ дѣте, да му давашъ да яде всичко безразборно. То хвър-

ля това, хвърля онова, нищо не обича. Каквото трѣбва, ще му дадешъ; не ще ли вземешъ прѣчицата и ще го понашаришъ. Това става и въ природата. Който не е дозволень отъ голѣмитѣ благословения, прѣчица иде за него. Слѣдъ като природата го понашари по този начинъ, той става отличенъ човѣкъ, дозволень отъ всичко и казва: Слава Богу, че се освободихъ отъ едно зло, много добръ станалъ!

Слѣдователно, вие трѣбва дълбоко да разбирате вътрѣшния езикъ на живота. Отъ неразбирането се зараждатъ съмнѣния. Имало е епохи на голѣми съмнѣния и тия минали епохи и сега се проявяватъ понѣкога. Съмнѣнието си има свой произходъ: гордостта си има свой произходъ: умразата сѣщо си има свой произходъ. Умразата — това е зимата на живота. Нѣкой пѣтъ трѣбва да мразишъ. Щомъ почнешъ да мразишъ нѣкого, ти почвашъ да учишъ проявитѣ на това изкуство. Нѣкои го прилагатъ често. Умразата съществува въ свѣта. Изобщо, всички нѣща, които човѣкъ твърди, съществуватъ. Дойде умразата — вижъ защо съществува тя въ свѣта. Дойде невѣрието, проучи и него. Нѣкои хора сѣ проучили тия нѣща, минали сѣ ги, а вие сега ще ги учите. Мине ви нѣкоя странна мисль, вие казвате: каква странна мисль! За този който не знае тази мисль е странна. Но за онзи, който я знае,

тя е изтъркана мисъл, минала е хиляди пжти прѣз неговия умъ. Умниятъ ученикъ или умниятъ човѣкъ избира онова, което е нему потрѣбно. Всички хора, всички ученици правятъ двѣ главни погрѣшки. Нѣкои изпжждатъ злото, и туй зло се загнѣзва въ тѣхъ. Нѣкои приематъ доброто, и то се загнѣзва въ тѣхъ. Злото чрѣзъ изпжждане се загнѣзва, а чрѣзъ възприемане бѣга. Ако се противишъ на една лоша мисъл, тя се загнѣзва. Съ доброто е обратното. Ако ти му противодѣйствувашъ, то се отдалечава. Ако го приемашъ, то се загнѣзва. Дойде лоша мисъл, остави я да влѣзе въ двора. Ти се скрий и слѣди само нейното ходене. Наблюдавай я! Тя ще ходи, ще ходи, ще обикаля, докато си излѣзе. Ако я питашъ, защо е дошла, какво иска и почнешъ да я пждишъ, ти не можешъ я изпжди. Бѣлата ще си намѣришъ, нѣма отърване отъ нея. Тя като влѣзе, ти само я наблюдавай! Дойде ли доброто, посрещни го, отвори му вратата, нека влѣзе! По сжщия законъ и двѣтъ ще влѣзатъ — и доброто и злото. При злото ще се скриешъ да гледашъ, при доброто ще излѣзешъ да го посрещнешъ и ще останешъ при него. Сега, когато у нѣкои се яви доброто, нѣкоя добра мисъл, той казва: не съмъ готовъ за тази мисъл. Кога ще бждете готови? Да допуснемъ, че у васъ дойде ми-

сълта, да раздадете 100,000 лева на бѣднитѣ хора. Ти казвашъ: трѣбва да продамъ всичкото си имане и едва ще мога да изкарамъ 50,000 лева. Какъ може това? Е, тази мисъл е отъ дявола. Не раздадете ли тия пари, ще ви продадатъ кжщата — нищо повече! Законътъ е такъвъ. Нѣма добро или зло, което като е дошло при васъ и не спазите закона, да ви мине незабѣлъзано. И злото е неизбѣжно, и доброто е неизбѣжно. Ако се противишъ на злото, ще дойде. Ако не приемешъ доброто, ще избѣга. Вие имате тукъ двѣ обратни дѣйствия. Ако приемете злото, имате обратно дѣйствие, то си заминава. Ако не приемете доброто, пакъ имате обратно дѣйствие, и то си заминава. Ако се противите на злото, имате обратно дѣйствие то остава. Ако приемете доброто, и то остава въ вашия животъ. Като ви дойде мисъл да раздадете имането си, подпишете се отдолу: съгласенъ съмъ да дамъ 100,000 лева на бѣднитѣ. Азъ ги раздавамъ на бѣднитѣ. Кажете ни така, нѣкой човѣкъ вече раздава тия пари. Вие ще санкционирате. Сега у васъ ще се яви една слабостъ, ще вземете да се шегувате съ всичко, което говоря. Онзи, който се шегува, всѣкога го биятъ. При разискванието на Божинтъ мисли, шегата да нѣма! Вие трѣбва да знаете, че за да се реализира една мисъл въ свѣта, трѣбва

да мине прѣзь много хора. Тя ще мине прѣзь хиляди хора, докато дойде до онзи човѣкъ, който е най-способенъ да я реализира. Крѣгообразни връзки има въ мислитѣ. Една мисль може да е минала прѣзь една верига отъ 10—20,000 души, докато единъ я реализира. Другитѣ ще бждатъ на тила, той ще бжде на фронта. Ще излѣзе на фронта и ще изпълни тази мисль. Тѣй щото, каквото той печели, и вие печелите. Каквото той губи, и вие губите. Пъкъ има такива добродѣтели, за които въ даденъ случай цѣлото човѣчество взима участие. Значи, ако въ цѣлото човѣчество има единъ способенъ човѣкъ да изпълни тази мисль, цѣлото човѣчество печели. За насъ е важно да се извърши нѣщо, безразлично е кой го върши. Може да го извърши едно дѣте, може нѣкой професоръ, нѣкой царь, който и да е, но този ще го извърши, който е най-способенъ въ дадения случай. Кой ще бжде този човѣкъ, не се знае; този най-способниятъ може да е въ нѣкоя колиба, може да е нѣкой царски синъ, а може и да не е най-добриятъ, но въ всѣки случай човѣкъ, който най-добрь знае. Великиятъ мисли, които минаватъ прѣзь ума ви, възприемайте ги и не се спирайте! Ще си кажете: каква странна мисль ми дойде снощи въ главата — искаше ми се да стана царь. Ами

че въ какво седи царуването на единъ човѣкъ? — Като станешъ царь, да освободишъ хората отъ злото — това разбирамъ царуване. „Да царува господъ и да се весели земята, да бжде волята на Бога!“ Това значи: като се възцари най-силниятъ, най-добриятъ, Той ще тури редъ и порядъкъ въ свѣта, и всичкиѣ хора ще бждатъ свободни. Когато ти дойде мисльта да станешъ царь, кажи: „Да се възцари Божията Правда“. Кажи това и потвърди! Искамъ да се възцари Божията Правда! — Подчертай, подпиши отдолу и то ще стане. Вие казвате: това азъ не съмъ мислилъ — царь да стана. Обикновенъ царь всѣки може да стане. Има царе въ свѣта по кръвъ, а има царе по призвание. Писанието казва: „Този е свещениятъ царь на Бога Живаго“. Така нарича Писанието всички избрани, и съ това подразбира духовнитѣ сили въ човѣшкия животъ. Да кажемъ, че нѣкои отъ васъ повикатъ да се молите за нѣкого, да оздравѣе. Ти кажешъ: чакай, азъ не мога да го повдигна, ще повикамъ другого. Веднѣжъ мисльта е проектирана върху тебе, че ти ще помогнешъ на този човѣкъ, ти се моли, моли; подпиши се, но мълчи и провѣри. Когато оздравѣе този човѣкъ, тогава и твоята вѣра ще се усили. Слабостъ е у всички, които още не сж подписали. Казватъ: дойде ни мисль,

че еди-кой си братъ щѣлъ да оздравѣе. Вие кажете това и го изоставите. Не, това е човѣшко. Ти ще се задълбочишъ въ себе си, ще туришъ въ дѣйствиe Божественото и ще се подпишешъ. Съ това едновременно ще вземешъ участие въ живота на този боленъ. Ако вие бѣхте работили по този начинъ, половината болни, които имате, не бѣха съществували. Кашлицата показва, че въ умствения свѣтъ има дисхармонични мисли. Всѣкога когато хората страдатъ епидемически отъ кашлица, има обща дисхармония. Тази дисхармония не е грѣхъ на единъ човѣкъ, но общо прѣстѣпление на всички хори. И тогава, по слабигѣ натури ще се засегнатъ отъ кашлица. Все трѣбва злото да се излѣе прѣзъ нѣкъдѣ. Тѣзи, които кашлятъ, прѣзъ тѣхъ злото излиза навънъ.

Сега вие мислите за другия свѣтъ, но не се готвите, защото ви е страхъ. Комуто и да кажа, че утре ще заминете за онзи свѣтъ, непременно ще му протекатъ сълзи. Колко души бѣха се зарадвали, ако имъ кажа така? Веднага ще станете много сериозни. Нѣкой казва: искамъ да умира. Не, това не е вѣрно. Когато кажешъ, че искашъ да умрешъ, то значи да си готовъ да отидешъ въ другия свѣтъ и да ти е приятно това. Трѣбва да имате рабиране на нѣщата. Онзи, който умира по този начинъ, ще го повикатъ

въ онзи свѣтъ, но нѣма да го заравятъ, свещеници нѣма да го опѣватъ. Вие ще си заминете тъй, както е заминалъ пророкъ Илия. Ще кажете: азъ заминавамъ за далечна страна. Заминете ли така, никой нѣма да знае кѣдѣ сте, и гроба ви никой нѣма да знае. Това значи отиване въ онзи свѣтъ. А сега заминаването за онзи свѣтъ е голѣма мъжнотия. Защо? Защото хората иматъ връзки. Като отидете съ тия връзки въ другия свѣтъ нѣма да мине много време, и вие пакъ ще се върнете въ този свѣтъ. Ще прѣстоитѣ тамъ 40—50 години, и отъ онзи свѣтъ ще ви кажатъ: хайде сега на земята! Тукъ нѣмате работа. Като стоите безъ работа, започва шиканиране, затова ще ви изпратятъ на работа на земята. Ще дойдатъ при васъ трима ангели, не отъ много голѣмитѣ, ще ви взематъ на рѣцѣ, ще ви донесатъ около земята, ще ви приспятъ, като прѣкаратъ нѣколко пѣти рѣцѣтъ си надъ васъ. Слѣдъ това ще ви прекаратъ прѣзъ една вода. Минете ли я, всичко ще забравите. Като ви доведатъ до земята, ще намѣрятъ вратата, ще дойдатъ при майка ви, която ви чака и ще се върнатъ назадъ. Слѣдъ деветъ мѣсеца ще се явите на този свѣтъ.

Ученицитѣ на Божествената школа трѣбва да бждатъ смѣли и рѣшителни, да се не боятъ отъ

страданията. Не се противопоставяйте на злото, мислете за причините и послѣдствията, защо и за какво е дошло. Тази мисъл нѣма да дойде току тъй; дойде ли тя ще ви причини нѣкой пѣтъ и страдания. Тѣзи мисли ще дойдатъ тогава когато имате най-хубаво настроение. Въ реда на нѣщата е да дойдатъ. Не се борете съ лошите мисли. То е губене на врѣме. Съ тѣхъ заедно ще дойдатъ и добрите. Прѣнесете тия мисли, това е най-добро, онзи, който изтърпѣва злото е по-силенъ отъ онзи, който му се противи. Мини ти лоша мисъл да откраднешъ нѣщо. Кажй си: цѣлата земя е моя, кждѣ ще туря тази вещь? Ако Богъ живѣе въ насъ, земята е наша; и вселената е създадена за насъ; и слънцето грѣе за насъ. Щомъ е така, отдѣ ще се родятъ изкушенията и съблазните? Разсѣждавате ли така, вие ще имате единъ правиленъ растежъ. При такива разсѣждания може да се зародятъ онѣзи противоположни мисли: това е залъгване, това е губене врѣме. Нѣ философскитѣ изслѣдвания тукъ на земята тѣ сж губене врѣме. Вънъ отъ това разбиране, всичко друго е губене врѣме. Всѣки човѣкъ когато умира, усѣща, че всичко е изгубено. Идете при нѣкой умирающъ и го попитайте: доволенъ ли си отъ своя животъ? Какво ще ви каже?—Дано ми повърне Господъ живота, друго

яче ще живѣя. Ние все уреждаме живота си, а животътъ, си остава неуреденъ. Не, животътъ за ученика е уреденъ. Туй, което трѣбва да стане, е опрѣдѣлено. Това не е ограничение на волята ви, защото всѣко, нѣщо става по закона на кармата. Идва единъ бѣденъ, който не ви познава и ви иска хиляда лева на заемъ. Този човѣкъ въ едно минало съществуване ви е приелъ въ дома си далъ ви е, 10,000 лева на заемъ, но вие сте задържали паритѣ, офейкали сте и не сте му ги върнали. Минаватъ хиляда години, той идва да ви ги иска. Ако се пресметнатъ съ лихвитѣ, колко трѣбва да платите? Той ви иска 1000 лева, а вие казвате: не признавимъ. Не, вие трѣбва да го повикате, да му кажете: азъ ви дължа още 10,000 лева. Ще си изплатя дълга. Не ги ли изплатите доброволно, той ще дойде веднѣжъ, два пѣти, десетъ пѣти, докато му върнете паритѣ. Каква е вашата философия? Вие казвате: ако речемъ тъй да даваме, кжде ще му иде краятъ? Трѣбва да знаете, обаче, че при васъ ще дойдатъ да искатъ пари само онѣзи, които иматъ да взематъ отъ васъ и то ни повече, ни по-малко. Въ Божествения животъ нѣма нищо случайно. Има извѣстни хора, на които ние дължимъ нѣщо. Има други хора пъкъ, на които ние трѣбва да направимъ една услуга. Тѣ сж ни напра-

вили едно добро нѣкога, безъ да сж ни взели нѣщо. Когато вземешъ отъ нѣкого нѣщо и се подпишешъ на полицата, той по закона те хваща. Другъ нѣкой направи едно добро, казва: азъ не искамъ нищо, отъ любовъ направихъ това. Този човѣкъ комуто е направено това добро въ този животъ дохожда и по сжщия законъ направя едно добро по любовъ на сжщия човѣкъ. По любовъ ще ти направятъ едно добро по л ю б о в ъ ще о т в о в о р и ш ъ. Слѣдователно, има два вида добро: е д н и т ъ работятъ по задължение, а другитъ — по любовъ. Такива трѣбва да сж вжтрѣшнитъ ви разбирания; така трѣбва еа разсжждавате, за да се освободите отъ дребнавоститъ на живота. Нѣкои отъ васъ страдате. Защо? — Парички нѣмате. Всички страдате за пари. Азъ, обаче, мисля, че съврѣменнитъ хора страдатъ отъ нѣмане идеи — безидеенъ е животътъ имъ, убѣждения нѣматъ. Тѣ иматъ вѣра, която не издържа критика. Разправяше ми единъ евангелски проповѣдникъ единъ дѣйствителенъ примѣръ отъ своя животъ. Той билъ проповѣдникъ въ Русе, но живѣлъ въ едно близко село. Единъ день отивалъ въ Русе, прѣди Великденъ, придружавалъ го единъ селянинъ. Селянинътъ каралъ една крава и едно теле. Проповѣдникътъ искалъ да го обърне къмъ Бога и почналъ да му разправя,

какъ Христосъ дошълъ на земята, какъ искалъ да спаси човѣцитъ и т. н. Селянинътъ казва: приятелю, хубави нѣща разправяшъ, не съмъ срѣщалъ другъ човѣкъ като тебе. И нашитъ свещеници все такива нѣща разправятъ, но не изпълняватъ. Вижъ дрехитъ ми, какъ сж скжсани! Цървулитъ, шапката ми — сжщо; пѣкъ и дѣца имамъ. Карамъ тази крава въ града да я продамъ. Ето, Великденъ иде, нѣмамъ нито петъ пари; търсихъ работа, но не намѣрихъ. Чувамъ, казва проповѣдникътъ, единъ гласъ, който ми казва: ти имашъ новъ костюмъ, затова ще дадешъ дрехитъ си на този селянинъ. Проповѣдникътъ стои цѣла нощъ и се бори, да даде ли дрехитъ си на селянина, или да не ги дава. Отдѣ се намѣри тази беля изъ пжтя, та трѣбваше да му проповѣдвамъ? Но, става рано сутринята, събира палтото, жилетката, шапката и царвулитъ си, отива и ги занася на селянина. Селянинътъ остава много благодаренъ. Казва му виждамъ, че прилагашъ Христовото учение. Ако всичкитъ проповѣдници бѣха като тебе, свѣтътъ щѣше да се оправи. Ние говоримъ да се оправи свѣта, но трѣбва да сме готови да дадемъ новитъ си дрѣхи. Бори се цѣли 24 часа, но трѣбва да ги дадешъ! И проповѣдникътъ се борилъ 24 часа, молилъ се, Господъ да му покаже, какво да прави. Той проповѣдва, пѣкъ се моли Богъ

да му каже, да даде ли дрехитѣ си, или не. Казвате: ама може нѣкой дяволъ да ни лъже! Толкова дяволи сж те лъгали, нека те излъже и още единъ дяволъ, но дай дрехитѣ си на единъ бѣденъ. Поблаженъ е онзи, който дава въ този случай, отколкото този, който разсжждава. Човѣкъ трѣбва да бжде послѣдователенъ на онова, което проповѣдва. Ние трѣбва да приложимъ онова, което проповѣдваме. То е най-вѣрното. Всѣки човѣкъ трѣбва да прилага. Азъ трѣбва да прилагамъ тъй, както разбирамъ; азъ трѣбва да бжда послѣдователенъ въ себе си, за да бжда доволенъ. Ще си кажете: азъ искамъ да мисля добро за хората. Азъ искамъ да бжда доволенъ отъ себе си, че съмъ приложилъ закона на любовта тъй, го разбирамъ. Туй е хубавото, красивото въ свѣта.

Сега, всички вие трѣбва да бждете послѣдователни съ самитѣ васъ, съ вашия духъ. Вашиятъ духъ е духътъ на Господа, Който работи у всинца ви. И всѣка добра мисль, която мине прѣзъ васъ, подпишете я! А всѣка лоша мисль, която мине прѣзъ васъ, наблюдавайте я само и се учете отъ нея! Отъ лошитѣ мисли ще се учите, на добритѣ ще се подписвате.

Т. м.

Богъ на Любовта не е Богъ на мъртвитѣ но Богъ на живитѣ!

